

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/18/2025
Identifikačné číslo spisu: 2121201615
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:2121201615.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Z. Z.B. R., narodeného XX. M. XXXX, V. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Gabrielom Blehom, Bratislava, Martinčekova 16, proti žalovaným 1/ P. R. C., narodenému X. B. XXXX, C., E. X a 2/ P. B. T. C., narodenej XX. M. XXXX, L., D. XXX/XX, obaja zastúpení advokátskou kanceláriou GRMAN & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, za účasti intervenientov na strane žalovaných 1/ B. C., narodená X. A. XXXX, R., A. XXXX/XX, 2/ E. Š.Á., narodená X. A. XXXX, C., S.L. XXXX/X, 3/ D. R., narodená X. U. XXXX, C., E. XX, všetci zastúpení spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Edit Balážiková s. r. o., Partizánske, Jesenského 231/5, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 39C/18/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. augusta 2024 sp. zn. 26Co/57/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ a intervenientom na ich na strane p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava z 3. apríla 2023 č. k. 39C/18/2021-411 (ďalej len „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“), ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXX, pre katastrálne územie L. ako rodinný dom súpisné číslo XXX, stojaci na parcele číslo XXXX, parcela registra „C“ číslo XXXX o výmere 332 m² - zastavané plochy a nádvoría, parcela registra „C“ číslo XXXX o výmere 23 m² - zastavané plochy a nádvoría, parcela registra „C“ číslo XXXX o výmere 345 m² - záhrady, parcela registra „E“ číslo XXX/XXX o výmere 14 m² - zastavané plochy a nádvoría; odstránenia ťarchy z LV XXX, zo dňa 29. decembra 2022, v časti C ťarchy na parcely registra C č. XXXX, XXXX, XXXX a na stavbu rodinný dom s. č. XXX na parcele registra C č. XXXX - Záložné právo v prospech: Tatra banka a.s., Hodžovo nám. 3, 811 06 Bratislava, IČO: 00 686 930, SR, V 2175/16 - Zmluva o záložnom práve k úveru č. XXXXXXXXXXXX a

č. XXXXXXXXXXXX, ktorej vklad bol povolený dňa 02. mája 2016 - 1308/16 a zároveň priznal žalovaným a intervenientom na ich strane trovy konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením (výrok I.); žalovaným a intervenientom na strane žalovaných priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia po skutkovej stránke uviedol, že dňa 14. novembra 2014 Okresný súd Trnava rozsudkom č.k. 17C/100/2012-136 rozhodol, že nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva „patria do dedičstva po nebohom Q. C., narodenom XX. X. XXXX a T. X. B. XXXX, naposledy bytom D. XXX/XX, L. a po nebohej D. C., rodenej X., narodenej XX. B. XXXX a zomrelej XX. K. XXXX, naposledy bytom D. XXX/XX, Cífer". Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28. januára 2015. V predmetnom konaní bolo uznesením zo dňa 19. septembra 2012 č.k. 17C/100/2012- 14 žalobcovi (v danom konaní vystupujúcim ako žalovaný) zakázané nakladať s nehnuteľnosťami, ku ktorým sa domáhal určenia vlastníckeho práva. Na podklade vyššie uvedeného rozsudku Okresného súdu Trnava sa uskutočnilo dedičské konanie, na základe ktorého intervenienti 1/ a 2/ nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam deklarované osvedčeniami o dedičstve zo dňa 23. apríla 2015 sp. zn. 11D/145/2015 a zo dňa 22. júna 2015 sp. zn. 26D/144/2015. Intervenienti 1/ a 2/ tak boli vedení na liste vlastníctva od prvej polovice roka 2015 až do 2. mája 2016, ktorému dňu predchádzal podpis kúpnej zmluvy so žalovanými 1/ a 2/, a to dňa 7. apríla 2016, teda rok po tom, čo boli intervenienti 1/ a 2/ vedení na liste vlastníctva.

1.2. Prvoinštančný súd ďalej pokračoval, že počas obdobia od prvej polovice roka 2015 až do 2. mája 2016 sa intervenienti 1/ a 2/ mohli legitímne domnievať, že im vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam patrí, a to až do 16. augusta 2016, kedy Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 9Co/450/2015-157 zrušil rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 14. novembra 2014 č.k. 17C/100/2012-136. Avšak od právoplatnosti predmetného rozsudku (28. januára 2015) vo vzťahu k tretím osobám od 4. februára 2015, kedy bol rozsudok doručený katastru nehnuteľností intervenientov 1/ a 2/ možno považovať za oprávnených dedičov, a to až do 2. mája 2016, kedy došlo k prevodu vlastníckeho práva, resp. až do zrušenia rozsudku zo dňa 14. novembra 2014 č.k. 17C/100/2012-136 dňom 16. augusta 2016. Intervenientov následne od daného momentu a aj spätne bolo možné považovať za nepravých dedičov. V súvislosti s definovaním nepravého dediča súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyšší súd Českej republiky, sp. zn. 28Cdo 2264/2009 podľa ktorého je nepravým dedičom „osoba, ktorá podľa rozhodnutia o dedičstve nadobudla majetok poručiteľa hoci ho podľa dedičského práva nemala nadobudnúť vôbec alebo v takom rozsahu, v akom ho nadobudla. Toto riešenie vyplýva z jasného znenia zákona, ktorý hovorí o dedičovi, ktorému bolo dedičstvo potvrdené. Zmyslom tohto ustanovenia je chrániť dobrú vieru nadobúdateľa v rozhodnutie súdu o vyporiadaní dedičstva“.

1.3. Vydaním rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14. novembra 2014 č.k. 17C/100/2012-136, ktorý bol neskôr zrušený uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 16. augusta 2016 č.k. 9Co/450/2015-157 mohlo dôjsť nedopatrením k porušeniu právnej povinnosti voči žalobcovi, ale nie žalovanou stranou, avšak intervenienti 1/ a 2/ a najmä žalovaní 1/ a 2/ vo vzťahu k žalobcovi neporušili žiadnu právnu povinnosť, čo bolo v konaní rozhodujúce. Tak ako sa intervenienti 1/ a 2/ mohli na základe doložky právoplatnosti k rozsudku zo dňa 14. novembra 2014 domnievať, že im právo ku dňu smrti poručiteľa patrí, žalovaní 1/ a 2/, sa ako nadobúdatelia mohli legitímne domnievať, že intervenientom 1/ a 2/ svedčí vlastnícke právo, pretože napr. ešte dňa 10. marca 2016 boli vedení na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie L. ako podieloví spoluvlastníci a to na základe vydaných osvedčení o dedičstve a z listu vlastníctva nevyplývala žiadna plomba, ani poznámka. Súd prvej inštancie skúmal dobromyseľnosť na strane žalovaných 1/ a 2/, ktorú sa im podarilo preukázať listinnými dôkazmi, t. j. že nemohli ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od každého s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať (a to z hľadiska kritéria priemerne obozretného subjektu práva) vedieť, že v skutočnosti tým, ktorí sú ako nositelia určitého práva zapísaní v katastri nehnuteľností, takéto právo nesvedčí. Dokonca ani pri zvýšenej opatrnosti v čase podpisu kúpnej zmluvy nemohli predvídať, že z pravých dedičov ako prevodcov sa môžu onedlho stať „nepraví dedičia“ a to

rozhodnutím súdu vo veci, v ktorej neboli účastníkmi konania a vedenie tohto konania ani nebolo zapísané na príslušnom liste vlastníctva, pričom vynaložili aj zvýšenú opatrnosť, ako býva obvyklá a to zabezpečením sprostredkovateľa so zmluvnými záväzkami tak ako vyplývajú z Dohody o rezervácii nehnuteľnosti zo dňa 6. marca 2016. Prvoinštančný súd poukázal na precizáciu všeobecnej zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet a závery vyjadrené v uznesení veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. apríla 2021 sp. zn. 1VOBdo/2/2020. Taktiež konštatoval, že v prípade rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14. novembra 2014 č.k. 17C/100/2012-157 a osvedčení o dedičstve sp. zn. 11D/145/2015 a 26D/144/2015 nejde o neplatné právne úkony, keď rozhodnutia súdu a súdneho komisára nie sú právnymi úkonmi, ale konštitutívnymi a deklaratórnymi rozhodnutiami súdnej moci.

1.4. Žalovaní 1/ a 2/ v súlade s ustanovením § 486 Občianskeho zákonníka nadobudli nehnuteľnosti od nepravých dedičov. Najvyšší súd Slovenskej republiky v už spomínanom uznesení veľkého senátu pripustil dobrú vieru nadobúdateľa huteľnej alebo nehnuteľnej vec od nevlastníka, a to za súčasného splnenia podmienky, že ide o taxatívne vymedzený prípad nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa (v iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje). Podľa § 486 Občianskeho zákonníka možno hovoriť o taxatívne vymedzenom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho s poukazom na dobromyseľnosť nadobúdateľa (nie prípadnú dobromyseľnosť prevodcu), ktorá je zákonom chránená a nebolo preto dôvodu takúto ochranu žalovaným zo strany súdu prvej inštancie neposkytnúť. Z hľadiska predvídateľnosti rozhodovania súdnej moci bolo potrebné odmietnuť možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka len na základe princípu ochrany dobrej viery aj v iných prípadoch ako tých, ktoré Občiansky zákonník výslovne upravuje (viď Občiansky zákonník II., Števcík, Dulak, Bajaňkova, Fecík, Sedlák, Tomášovic a kol., C. H. Beck, 2015, str. 2087). V danom prípade ale žalovaní 1/ a 2/ sa stali vlastníckymi sporných nehnuteľností na základe zákonom predvídanej výnimky zo zásady nemo plus iuris, kedy intervenienti 1/ a 2/ nadobudli vlastníctvo na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, následne previedli vlastníctvo na tretie osoby - žalovaných 1/ a 2/ a až po prevode vlastníctva došlo k zrušeniu rozhodnutia (na základe opravného prostriedku podaného v značnom časovom odstupe od vydania napadnutého rozsudku). Súd prvej inštancie napokon uviedol, že z rozsudku Okresného Trnava č.k. 17C/100/2012-314 nezistil také okolnosti, ktoré by svedčili tomu, že došlo k naplneniu podmienok odôvodňujúcich vrátenie daru a poznamenal, že je na žalobcovi, aby situáciu ohľadom vlastníctva nehnuteľností riešil - nie však už tomto v konaní (o určenie, že vec patrí do dedičstva), ale v inom konaní s iným žalobným návrhom.

1.5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, keď úspešným žalovaným a intervenientom na ich strane priznal voči žalobcovi ich plnú náhradu, keďže nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie.

2. Odvolací súd v dôvodoch potvrdzujúceho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne a dôsledne zistil skutkový stav súdom prvej inštancie, ktorý bol spoľahlivým základom pre prijaté rozhodnutie, pričom výsledky vykonaného dokazovania a zistený skutkový stav súd prvej inštancie aj správne právne posúdil. Prvoinštančný rozsudok preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

2.1. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti dôvodov prvoinštančného rozsudku odvolací súd uviedol, že od právoplatnosti rozsudku zo dňa 14. novembra 2014 č. k. 17C/100/2012-136 bolo možné intervenientov 1/ a 2/ považovať za oprávnených dedičov, a to až do zrušenia predmetného rozsudku dňom 16. augusta 2016. Po tomto dátume mali postavenie nepravých dedičov (a to aj spätne). Súd prvej inštancie správne aplikoval na predmetnú vec § 486 Občianskeho zákonníka, pretože intervenienti 1/ a 2/ podľa rozhodnutia o dedičstve nadobudli majetok poručiteľov, hoci ho podľa dedičského práva nemali nadobudnúť vôbec, t. j. nemali sa stať vlastníckymi predmetných nehnuteľností titulom dedenia. Odvolací súd ďalej pokračoval, že v otázke prelomenia zásady nemo plus iuris a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa došlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to prostredníctvom uznesenia veľkého senátu z 27. apríla 2021 sp. zn. 1 V OBdo 2/2020. V zmysle jeho záverov, nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava

umožňuje len v zákonom upravených prípadoch, predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka, a len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňuje prelomenie zásady nemo plus iuris. Veľký senát dodal, že z predmetného konštatovania vyplýva, že neprichádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby existoval zákonný podklad, rozširujúco vyvodzovali možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že samotná dobrá viera nadobúdateľa postačuje na priznanie mu vlastníckeho práva, t. j., že by nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka bolo prípustné vo všeobecnosti. Uvedené platí bez ohľadu na to, že zotrvanie na zásade nemo plus iuris môže pôsobiť v subjektívnej rovine nespravodlivo voči nadobúdateľovi veci. Zároveň uviedol, že nadobudnutie veci v dobrej viere od nevlastníka vo všeobecnosti (t. j. okrem prípadov výslovne predpokladaných zákonom) nie je možné zaradiť ani medzi iné skutočnosti ustanovené zákonom, na základe ktorých možno nadobudnúť vlastnícke právo k veci (podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ ide o výnimky zo zásady nemo plus iuris, odvolací súd poukázal aj na závery nálezu Ústavného súdu z 26. januára 2021, sp. zn. IV. ÚS 65/2019, z ktorého zároveň citoval (v bode 17.).

2.2. V danej veci zrušenie rozsudku o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom Q. C. a po nebohej D. C. a nadväzujúce konanie o dedičstve zavŕšené osvedčeniami o dedičstve sp. zn. 11D/145/2015 a 26D/144/2015 nemohlo mať vplyv na právne postavenie (dobromyseľných) nadobúdateľov, a to aj s poukazom na znenie ustanovenia § 456 CSP, ktoré možno, ako aj jeho účinky na právne postavenie tretích osôb pripodobniť k ustanoveniu § 486 Občianskeho zákonníka, predstavujúcemu výnimku zo zásady nemo plus iuris v prospech ochrany dobromyseľného nadobúdateľa. Ustanovenie § 486 Občianskeho zákonníka poskytuje ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi vecí z dedičstva od nepravého dediča, ktorému bolo dedičstvo potvrdené, t. j. v situácii, kedy bolo o dedičstve nepravého dediča rozhodnuté rozhodnutím súdu v konaní o dedičstve. Rovnakým spôsobom tak treba vykladať aj ustanovenie § 456 CSP, v zmysle ktorého „právne vzťahy niekoho iného než strany nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté.“ Ak po zrušení rozhodnutia o určení, že vec patrí do dedičstva a následnej deklarácii osvedčenia o dedičstve, vlastnícke právo v skutočnosti svedčí inej - než pôvodne určenej - osobe, nemôže dôjsť k zmene právneho postavenia ďalšieho nadobúdateľa nehnuteľností, ktoré nadobudol v čase pred právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu a k strate jej vlastníckeho práva k nadobudnutým nehnuteľnostiam. Predmetný záver by nemusel platiť vtedy, ak by nadobúdateľ (v danom prípade žalovaní) už v čase uzavretia zmluvy o prevode vedel o prebiehajúcom konaní (tu o určení, že vec patrí do dedičstva po nebohom.....). Dobromyseľnosť musí preukazovať nadobúdateľ (t. j. žalovaní). Dobrá viera je daná, ak tretia osoba nevedela ani nemohla vedieť, že ten, od koho vec alebo právo nadobudol, nie je oprávneným dedičom a dôvodne sa preto domnieva, že vec nadobudnutá dedičstvom mu patrí a je oprávnený s ňou nakladať. V danej veci s ohľadom na jej okolnosti nebolo preukázané, že v čase prevodu vlastníckeho práva z intervenientov 1/ a 2/ na žalovaných 1/ a 2/ kúpnu zmluvou zo dňa 7. apríla 2016 mali žalovaní vedomosť, že predávajúci, t. j. intervenienti 1/ a 2/ majú postavenie nepravých dedičov t. j., že oprávneným dedičom je žalobca a nie intervenienti 1/ a 2/. Proti rozsudku zo dňa 14. novembra 2014 č.k. 17C/100/2012-136, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva patria do dedičstva po nebohom Q. C., a po nebohej D. C., rod. X., podal žalobca odvolanie až dňa 25. júna 2015, v ktorom uviedol, že o rozsudku sa dozvedel dňa 8. júna 2016, teda až po tom, ako intervenienti 1/ a 2/ previedli na žalovaných 1/ a 2/ predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou zo dňa 7. apríla 2016. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal vedomosť žalovaných 1/ a 2/ o tom, že intervenienti 1/ a 2/ boli nepraví dedičia a de facto oni nadobudli nehnuteľnosti od nevlastníkov, tak všetky jeho tvrdenia vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ sa týkali obdobia až po nadobudnutí vlastníckeho práva žalovaných 1/ a 2/ od nepravých dedičov.

2.3. Odvolací súd uzatváral, že žalovaní 1/ a 2/ preukázali pred súdom prvej inštancie dobromyseľnosť a v tejto súvislosti odkázal na bod 60 a nasl. rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobcovi dal do pozornosti možnosť postupovať v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak má za to, že došlo ku škode spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozhodnutie, ktorým boli intervenienti 1/ a 2/ deklarovaní ako dedičia bolo zrušené) alebo nesprávnym úradným postupom (vyznačenie právoplatnosti na rozhodnutie, ktoré nebolo

právoplatné). Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešným žalovaným a intervenientom na ich strane priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť podľa obsahu podania vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhoval napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť. Aj napriek tomu, že dovolanie žalobcu neuvádza zrozumiteľne dovolacie dôvody a fakticky len opisuje priebeh konania, prezentuje dovolateľom želaný skutkový stav a jeho kritické názory ohľadom právneho posúdenia súdov nižších inštancií, odvolací súd dospel k záveru, že namieta jednak nepresvedčivosť a nezrozumiteľnosť napadnutého rozsudku, ktoré skutočnosti zakladajú vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP). Z námietok týkajúcich sa (správneho) právneho posúdenia dovolací súd vyvodil, že dovolateľ namieta aj odklon rozhodnutia odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe v otázky ochrany o dobromyseľného nadobúdateľa vlastníckeho práva Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

4. Žalovaní 1/ a 2/ v podanom vyjadrení k dovolaniu žalobcu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhli, aby predmetné podanie odmietol alternatívne zamietol majúci v prvom rade za to, že nespĺňa náležitosti riadneho dovolania; dovolanie je plné subjektívnych názorov žalobcu, ktoré sú často expresívne. Za ďalšie súdy nižších inštancií dospeli k správne právnemu názoru, že žalobca nemá vo veci náležitý právny záujem, pretože sporné nehnuteľnosti boli riadne prejednané v dedičskom konaní a následne boli prevedené na tretie osoby. Z hľadiska nadobudnutia sporných nehnuteľností ide o zákonom aprobovanú výnimku zo zásady *nemo plus iuris* na základe ustanovenia § 486 Občianskeho zákonníka. Požadovaná dobromyseľnosť žalovaných pri nadobudnutí vlastníckeho práva nebola v konaní vyvrátená.

4.1. Aj intervenienti na strane žalovaných žiadali podané dovolanie žalobcu odmietnuť majúci taktiež za to, že nespĺňa zákonné podmienky pre jeho prejednanie, pre prípad, že by bol Najvyšší súd Slovenskej republiky opačného názoru uviedli, že právne posúdenie súdov nižších inštancií bolo v celom rozsahu správne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom

znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, jeho arbitrárnosť a nesprávne skutkové a právne závery.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinné námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo

168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

15. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (v danom prípade žalobcu).

15.1. Konkrétnejšie k dovolacími námietkam dovolateľa dovolací súd uvádza, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil (v bodoch 12 a 13 rozhodnutia), že v danom prípade došlo k situácii, ktorá predstavujúcu výnimku zo zásady „nemo plus iuris...” v prospech ochrany dobromyseľného nadobúdateľa t. j. žalovaných 1/ a 2/. Náležitý bol odkaz odvolacieho súdu na ustanovenie § 486 Občianskeho zákonníka, ktoré poskytuje ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi vecí z dedičstva od nepravého dediča, ktorému bolo dedičstvo potvrdené, t. j. v situácii, kedy bolo o dedičstve nepravého dediča rozhodnuté rozhodnutím súdu v konaní o dedičstve a v nadväznosti na uvedené aj uznesenia veľkého senátu najvyššieho súdu z 27. apríla 2021 sp. zn. I V Obdo 2/2020 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. januára 2021, sp. zn. IV. ÚS 65/2019. Odvolací súd tiež v bode 20 zdôvodnenia rozhodnutia uviedol žalobcovi, ako môže postupovať na ochranu svojich práv ak má za to, že nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom bol poškodený na svojich právach („rozhodnutie, ktorým boli intervenienti 1/ a 2/ deklarovaní ako dedičia bolo zrušené, vyznačenie právoplatnosti na rozhodnutie, ktoré nebolo právoplatné). S poukazom na uvedené nebola dôvodná dovolacia námietka žalobcu, že odvolací súd nepreskúmateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie. Dovolací súd uzatvára, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, vrátane tých na ktoré dovolateľ poukazoval aj v rámci dovolacích námietok a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

16. Zo zhora uvedeného (pod bodom 15.1) je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov (v danom prípade o ochrane dobromyseľného nadobúdateľa vlastníckeho práva), ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá (porov. R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia

procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

15. Žalobca ďalej vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z obsahu dovolania je zrejmé, že ako nesprávne právne posúdenú otázku dovolateľ formuloval otázku „dobrej viery nadobúdateľov spornej nehnuteľnosti resp. o ochrane dobromyseľného nadobúdateľa vlastníckeho práva“. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa jeho presvedčenia (vychádzajúc z obsahu podania) nerešpektuje zásadu ochrany vlastníckeho práva.

16. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a) CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

17. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili.

17.1. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky pod tento pojem nespádajú (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo/129/2017). Judikatúra ústavného súdu dotvára precedenčnú záväznosť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tom zmysle, že potvrdzuje ústavnú súladnosť dotknutej interpretácie a aplikácie právnej úpravy realizovanej najvyšším súdom. Podmienkou precedenčnej záväznosti toho-ktorého rozhodnutia nie je absolútna totožnosť so všetkými skutkovými okolnosťami prejednávanej veci. Predpokladom precedenčnej záväznosti je podobnosť týkajúca sa relevantných, ťažiskových okolností prejednávanej veci. Pokiaľ teda ústavný súd vyslovil názor na riešenie tej-ktorej otázky ako jedna z najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP), je potrebné aby odvolací súd k tejto skutočnosti pri rozhodovaní prihliadol.

18. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania nie je viazaný (a zároveň obmedzený) rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktoré v dovolaní označil dovolateľ (viď rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VObd/2/2020 a tiež 1VCdo/2/2022, 8Cdo/278/2019).

19. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd

(§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

20. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ nevyvedie právnú otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo 98/2017, 3Cdo 94/2018). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnú otázku; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

21. V danom prípade dovolateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom namietal nesprávne posúdenie otázky nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaných od „nevlastníkov“ t.j. intervenientov 1/ a 2/. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu prípustnosti (a prípadnej dôvodnosti) podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke.

22. V otázke prelomenia zásady nemo plus iuris a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa, došlo ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu a podaním dovolania v preskúmvanej veci k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to prostredníctvom uznesenia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia (ďalej len „veľký senát“) z 27. apríla 2021 sp. zn. 1VObd/2/2020. Vec prejednávajúci senát preto skúmal, či napadnutým rozhodnutím došlo k odklonu od tejto rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

23. V predmetnom rozhodnutí veľký senát vo vzťahu k nastolenej právnej otázke okrem iného uviedol, že slovenská právna úprava nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka vo všeobecnosti neupravuje, keďže vlastnícke právo možno nadobudnúť len zákonom predpísaným spôsobom. To platí tak v prípade derivatívneho nadobúdania vlastníckeho práva, ako aj v prípade originárneho nadobúdania vlastníckeho práva. Nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava umožňuje len v zákonom upravených prípadoch, predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka, a len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňuje prelomenie zásady nemo plus iuris. Veľký senát dodal, že z predmetného konštatovania vyplýva, že neprichádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby existoval zákonný podklad, rozširujúco vyvodzovali možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že samotná dobrá viera nadobúdateľa postačuje na priznanie jej vlastníckeho práva, t. j. že by nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka bolo prípustné vo všeobecnosti. Uvedené platí bez ohľadu na to, že zotrvanie na zásade nemo plus iuris môže pôsobiť v subjektívnej rovine nespravodlivo voči nadobúdateľovi veci. Zároveň uviedol, že nadobudnutie veci v dobrej viere od nevlastníka vo všeobecnosti (t. j. okrem prípadov výslovne predpokladaných zákonom) nie je možné zaradiť ani medzi iné skutočnosti ustanovené zákonom, na základe ktorých možno nadobudnúť vlastnícke právo k veci (podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

24. V rozhodnutí veľký senát tiež poukázal na výnimky zo zásady nemo plus iuris, uprednostňujúce ochranu dobromyseľného nadobúdateľa, ktoré sú taxatívne upravené naprieč jednotlivými právnymi predpismi. Medzi tieto výnimky zaradil ustanovenia § 486 Občianskeho zákonníka, § 446 Obchodného zákonníka, § 93 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, § 19 ods. 3 zákona o cenných papieroch a § 61 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017), (resp. § 140 ods. 2 písm. l/ v spojení s § 150 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. apríla 2017), pričom uviedol, že v iných prípadoch má dobrá viera nadobúdateľa význam len pri nárokoch podľa ustanovenia § 126 ods. 2 v spojení s § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorých sa však nadobúdateľ v dobrej viere - ktorý sa

nestal vlastníkom veci s poukazom na zásadu nemo plus iuris - nemôže domáhať voči skutočnému vlastníkovi veci.

25. Vzhľadom na rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia, najvyšší súd pristúpil k posúdeniu dovolateľom nastolenej otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

26. Najvyšší súd tiež uvádza, že právny záver vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia je aktuálny a berie na zreteľ v tomto preskúmanom prípade. Podľa § 48 ods. 3 CSP právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu je pre senáty najvyššieho súdu záväzný. Ak sa senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní chce odchyliť od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu podľa odseku 2, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu.

27. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd právnymi závermi, na ktorých založil rozhodnutie napadnuté dovolaním žalobcom, neodklonil v nastolenej otázke (viď bod 15) od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú v danom prípade predstavuje predovšetkým vyššie uvedené rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu (na ktoré nadväzujú viaceré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/272/2021, sp. zn. 1Cdo/127/2022, sp. zn. 8Cdo/278/2019, sp. zn. 7Cdo/174/2020 a iné svedčiacie v prospech zásady nemo plus iuris resp. pripúšťajúce výnimku napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 30. júla 2025 sp. zn. 2Cdo/37/2024), a to s ohľadom na skutkové zistenia v danej veci tak, ako sú bližšie uvedené v bodoch 2.1, 2.2 a 2.3. tohto rozhodnutia. Dovolací súd nezistil žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa mal odchyliť od už publikovaných právnych záverov.

28. Ostatné námietky dovolateľa neboli pre rozhodnutie v danej veci podstatné. Sama polemika s rozhodnutím dovolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

29. S poukazom na uvedené pod bodmi 15 až 26 dovolací súd nepovažoval ani ďalší uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP za dôvodný, keďže napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v namietanej otázke.

30. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

31. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že dovolanie žalobcu v časti namietajúceho vady tzv. zmätočnosti a v časti nesprávne právne posúdenie veci je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.